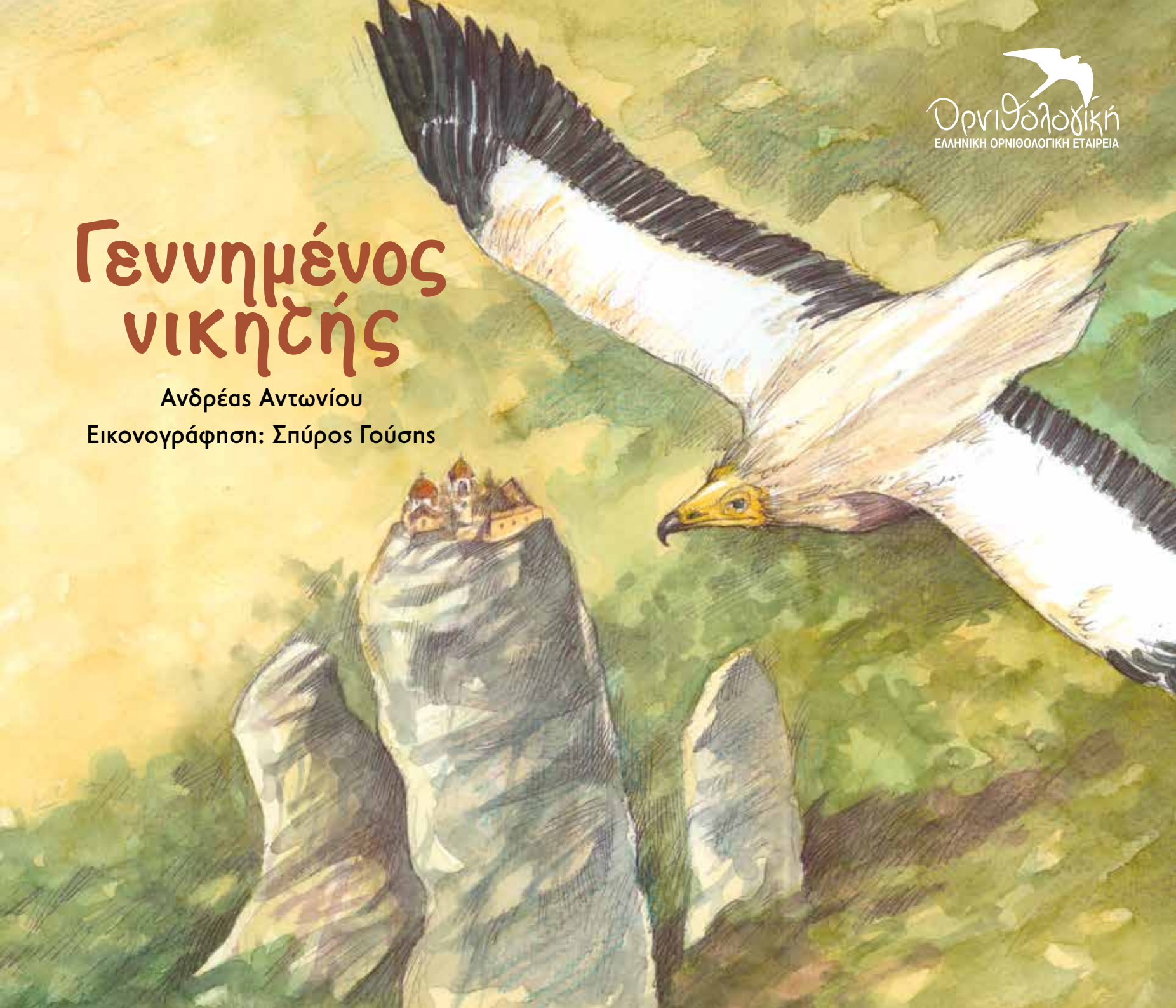

Γεννημένος νικητής

Ανδρέας Αντωνίου

Εικονογράφηση: Σπύρος Γούσης

1η έκδοση Μάιος 2022

Κείμενο: Ανδρέας Αντωνίου

Εικονογράφηση: Σπύρος Γούσης

Επιμέλεια έκδοσης: Ευγενία Πανώριου

Γραφιστική επιμέλεια: OnArt - Dennis Spearman

Εκτύπωση: COLORPRINT - Τσεκούρας Ε.Π.Ε.

ISBN: 978-960-6861-63-5

© 2022, Ελληνική ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗ Εταιρεία & Ανδρέας Αντωνίου

Αγ. Κωνσταντίνου 52, 10437 Αθήνα

Τηλ.: 210 8228704 & 210 8227937

info@ornithologiki.gr

www.ornithologiki.gr

Η έκδοση «Γεννημένος νικητής» έχει δημιουργηθεί στο πλαίσιο του Προγράμματος LIFE «ΖΩΗ για τον Ασπροπάρη» (LIFE16 NAT/BG/000874) στο οποίο ενώνουν τις δυνάμεις τους Οργανώσεις και Φορείς από 14 χώρες στα Βαλκάνια, τη Μέση Ανατολή και την Αφρική για τη διάσωση του απειλούμενου με εξαφάνιση γύπα Ασπροπάρη. Στην Ελλάδα, οι δράσεις του Προγράμματος υλοποιούνται από την Ελληνική ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗ Εταιρεία και το WWF Ελλάς. Το Πρόγραμμα υλοποιείται κατά την περίοδο 2017-2022, με τη συνεισφορά του χρηματοδοτικού μέσου LIFE της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τη συγχρηματοδότηση του Ιδρύματος Α. Γ. Λεβέντη, του Πράσινου Ταμείου και του Ιδρύματος MAVA.

www.lifeneophon.eu

Το παρόν προστατεύεται σύμφωνα με τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενών δικαιωμάτων της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993), όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα, καθώς και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

Γεννημένος νικητής

Ανδρέας Αντωνίου
Εικονογράφηση: Σπύρος Γούσης

Πρόλογος

Οι γύπες ήταν πάντα συνδεδεμένοι με τον άνθρωπο και τον κύκλο ζωής και θανάτου. Έχουν τον ρόλο των καθαριστών της φύσης, καθώς καταναλώνουν νεκρά ζώα, συμβάλλοντας έτσι στην έγκαιρη απομάκρυνσή τους από την ύπαιθρο, αποτρέποντας την εξάπλωση μολυσματικών ασθενειών. Παλαιότερα, ο Ασπροπάρης ήταν γνωστός σε όλη την Ελλάδα και ο ερχομός του από την Αφρική σηματοδοτούσε την αρχή της Άνοιξης, ενώ η παρουσία του θεωρούταν ευοίωνο σημάδι.

Δυστυχώς, παρά τον τόσο σημαντικό ρόλο που επιτελούν, όλα τα είδη γυπών της Ελλάδας απειλούνται με εξαφάνιση, ενώ ο Ασπροπάρης, το μικρότερο από τα τέσσερα είδη γύπα που απαντούν στην Ευρώπη και τη χώρα μας και το μοναδικό που μεταναστεύει, ακροβατεί στο χείλος της εξαφάνισης. Είναι παγκοσμίως απειλούμενο είδος, ενώ στην Ελλάδα ο πληθυσμός του έχει ουσιαστικά καταρρεύσει, αριθμώντας μόλις 5 ζευγάρια και δίνοντάς του τον λυπηρό τίτλο του πιο απειλούμενου είδους πουλιού της Ελλάδας.

Η Ελληνική ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗ Εταιρεία βρίσκεται πάνω από δέκα χρόνια στο πεδίο, στην περιοχή των Μετεώρων και της Ηπείρου, βάζοντας τα δυνατά της για να ανατρέψει τη δυσσέωνη πρόβλεψη για το είδος έχοντας ως συμμάχους περιβαλλοντικές οργανώσεις, φορείς και μέλη της τοπικής κοινωνίας. Ανάμεσα σε αυτούς βρίσκεται και η πολύτιμη εκπαιδευτική κοινότητα που όλα αυτά τα χρόνια έχει μοιραστεί την επιστημονική γνώση που συγκεντρώνεται για το είδος αλλά κυρίως την επιμονή και την ελπίδα μας για έναν ουρανό που δεν θα είναι άδειος, αλλά αντίθετα θα μοιράζεται μαζί μας την ποικιλία της ζωής.

Στο πλαίσιο του Προγράμματος LIFE «ΖΩΗ για τον Ασπροπάρη» έχουν αναλάβει δράση για τη προστασία του Ασπροπάρη περισσότεροι από 2.000 μαθητές και μαθήτριες μαζί με τους εκπαιδευτικούς τους, δημιουργώντας μοναδικά έργα, δρώμενα, θεατρικά, κατασκευές... Ανάμεσα σε αυτά ανήκει και η παρούσα έκδοση που βασίστηκε σε ιδέα και κείμενο του Ανδρέα Αντωνίου ο οποίος μαζί με τα παιδιά της τάξης του αποτελούν σημαντικά μέλη της ομάδας που συλλογικά μάχεται για τη διάσωση του Ασπροπάρη.

Όπως συμβολικά υπογραμμίζεται στην ιστορία, όπως κάθε «πατέρας» μεταφέρει τη γνώση στον «γιο», ως άνθρωποι του σήμερα οφείλουμε να μην αφήνουμε από λάθη δικά μας κενά στην ιστορία της Γης, αλλά να φροντίσουμε να υπάρχουν «διάδοχοι», φτερωτοί και μη, που θα μεταφέρουν πάντα το μήνυμα στους επόμενους.

Ευχόμαστε η ιστορία αυτή να ταξιδέψει μακριά, να εμπνεύσει και να θυμίζει πάντα ότι ο καθένας από εμάς μπορεί να βρει έναν τρόπο αλλά και έναν τόπο για να διεκδικεί την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος.

*...στις πέντε το απόγευμα
εμφανίζονται δύο σιλουέτες στον ορίζοντα,
οι πρώτοι Ασπροπάρηδες της χρονιάς!
Τα πουλιά κάνουν κύκλους από πάνω μας
και καταλήγουν στη φωλιά τους για το βράδυ.*

*Κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί την περιπέτεια
που θα περνούσε το συγκεκριμένο ζευγάρι
και ειδικότερα το ένα από τα δύο πουλιά
που αργότερα ονομάστηκε Λάζαρος.*

(Δ. Βαβύλης - "ΟΙΩΝΟΣ", Τ. 51, σελ. 30)

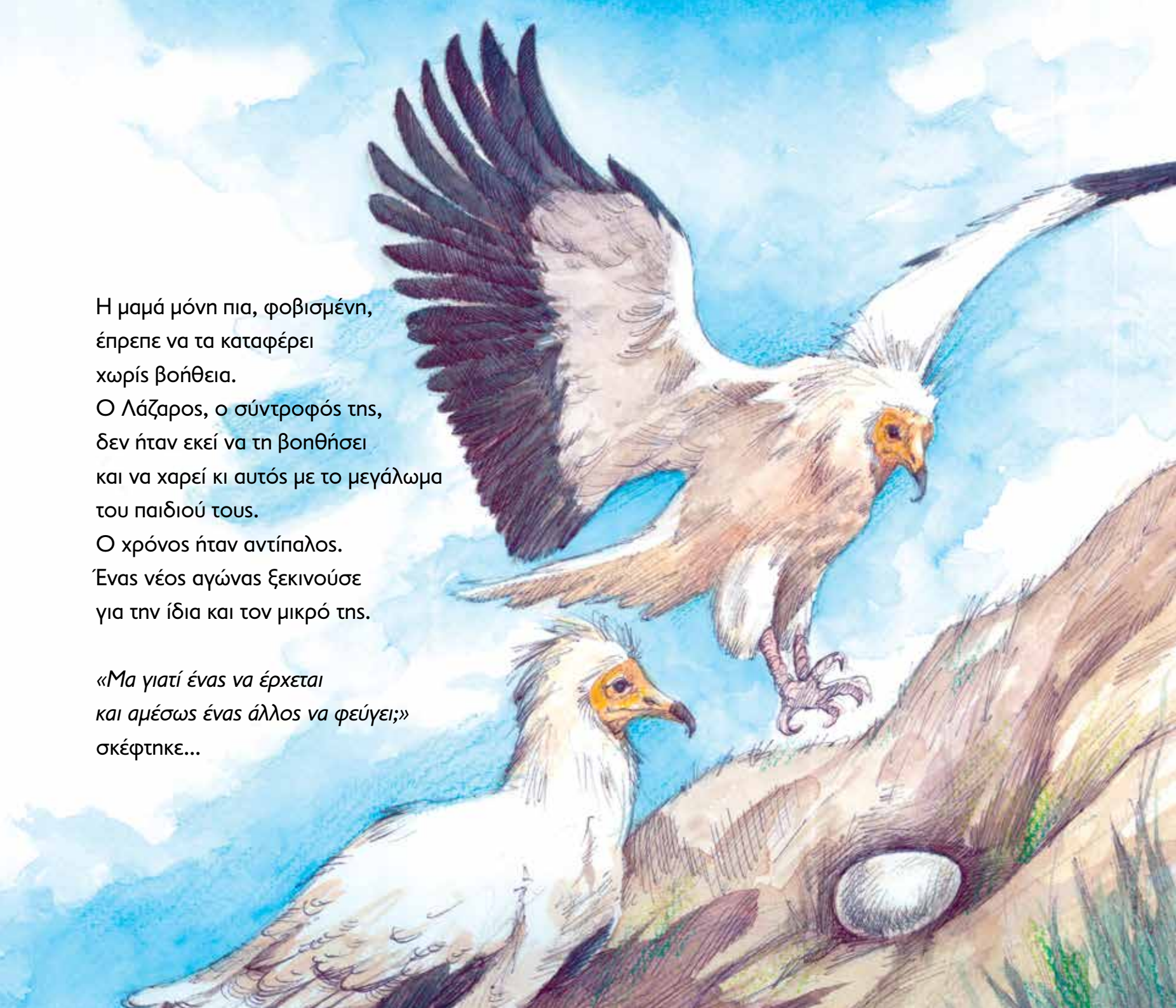
ΝΕΑ ΖΩΗ

Εκείνη την ημέρα,
ένα βοριαδάκι έδινε κίνηση στη φύση.
Παντού η άνοιξη, μυρωδιές ανακατεύονταν
από τα άνθη των λουλουδιών και των δέντρων.
Οι φωνούλες από κάποιες σταχτάρες
έδιναν ζωή σε μία ακόμη αίσθηση.
Στη φωλιά του Ασπροάρη, ψηλά στους βράχους,
υπήρχε μια ασυνήθιστη νευρικότητα. Ίσως είχε φτάσει η μεγάλη στιγμή...
Πέρασαν κιόλας σαράντα μέρες επώασης και το αυγό άρχισε να κουνιέται.
Μια ρωγμή εμφανίστηκε στο κέλυφος
και σε λίγο ξεπρόβαλε ένα μικρό, άτριχο κεφαλάκι.
Οι γονείς ευτυχισμένοι, χαμογελούσαν.
Τα κατάφεραν. Μια νέα ζωή ξεκινούσε.
Δυστυχώς όμως, μια άλλη θα σταματούσε...
Μια μέρα, ο Λάζαρος, ο μπαμπάς Ασπροάρης,
δεν θα γύριζε στη φωλιά τους.
Ένα ακόμα δηλητήριο.

Η μαμά μόνη πια, φοβισμένη,
έπρεπε να τα καταφέρει
χωρίς βοήθεια.
Ο Λάζαρος, ο σύντροφός της,
δεν ήταν εκεί να τη βοηθήσει
και να χαρεί κι αυτός με το μεγάλωμα
του παιδιού τους.
Ο χρόνος ήταν αντίπαλος.
Ένας νέος αγώνας ξεκινούσε
για την ίδια και τον μικρό της.

*«Μα γιατί ένας να έρχεται
και αμέσως ένας άλλος να φεύγει;»
σκέφτηκε...*

Τα κατάφερε «σχεδόν» μόνη της.
Κάθε μέρα, του έφερνε εκλεκτούς μεζέδες
και τον τάζε στο στόμα.
Έψαχνε έντομα, ποντίκια, ακόμα και χελώνες.
Δεν θα άντεχε άλλη απώλεια, φοβόταν τα δηλητήρια
γι' αυτό και απέφευγε τα ψοφίμια,
εκτός αν προέρχονταν από τις ταΐστρες
που είχαν φτιάξει ειδικά γι' αυτούς,
κάποιοι άνθρωποι που ήθελαν
να τους προστατεύσουν.

Ο μικρός Ασπροπάρης
άρχισε να μεγαλώνει γρήγορα.
Πέρασαν σχεδόν τρεις μήνες
και άρχισε να πετά μαζί με τη μαμά του
και λίγους ακόμη Ασπροπάρηδες στον ουρανό.
«Μαμά, αφού είμαι μαυρούλης,
γιατί με λένε Ασπροπάρη;
Κανονικά πρέπει να με λένε Μαυροπάρη!»
έλεγε και γελούσε....

«Όταν μεγαλώσεις θα γίνεις κατάλευκος μικρέ μου “μαυρούλη”»
Πάντα γλυκομίλητη και υπομονετική ήταν μαζί του.
Ένωθε όμως ότι έπρεπε να του μιλήσει τώρα που μεγάλωσε
και μπορούσε να καταλάβει.

Ένα πρωινό, πριν φύγουν απ' τη φωλιά για τη βόλτα τους,
ο «μαυρούλης» της, τη ρώτησε αυτό που περίμενε από καιρό.

«Μαμά, πού είναι ο μπαμπάς μου; Πότε θα έρθει να μας δει;»

Άρχισε τότε λοιπόν εκείνη, να αφηγείται ιστορίες του συντρόφου της, του Λάζαρου.

Ήθελε ο γιος της να είναι περήφανος για τον πατέρα του.

Του είπε για τα μεγάλα ταξίδια, τους κινδύνους, τους καλούς ανθρώπους που τον έσωσαν κάποτε.

Του είπε για τα δηλητηριασμένα δολώματα κι ότι, ακόμα και αυτά κάποτε τα νίκησε.

Μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά κι ένα δάκρυ να διασχίζει το κίτρινο προσωπάκι της,
του ομολόγησε ότι δεν θα τον ξαναδούν ποτέ.

«Ο πατέρας σου μαυρούλη μου πέθανε!»

«Δεν θα ξαναπετάξει ούτε εδώ στα Μετέωρα, ούτε στην Ήπειρο, ούτε στο δάσος της Δαδιάς.

Δεν ζει πια, τον δηλητηρίασαν... Σε καταλαβαίνω, κι εμένα μου λείπει...»

πρόλαβε να πει πριν αρχίσει να κλαίει γοερά.

«Μαμά, σ' αγαπώ!» είπε ο «μαυρούλης» της κι έτρεξε στην αγκαλιά της.

Ο καιρός πέρασε γρήγορα.

Ο νεαρός πια Ασπροπάρης, όταν άκουγε ιστορίες για τον πατέρα του,
του σπκωνόντουσαν τα πούπουλα.

Κατά έναν περίεργο τρόπο, τη θλίψη του για την απώλειά του
την είχε κάνει μια εσωτερική δύναμη.

Πολλές φορές, τα βράδια, έβλεπε στο όνειρό του τον πατέρα του.

Κάθε φορά το ίδιο όνειρο...

«Οοοχι....! Μη φας...! Είναι φόλα...!»

Ξυπνούσε ανήσυχος και τρομαγμένος και ξανακοιμόταν μόνο
αν κούρνιαζε στις απλωμένες φτερούγες της μητέρας του.

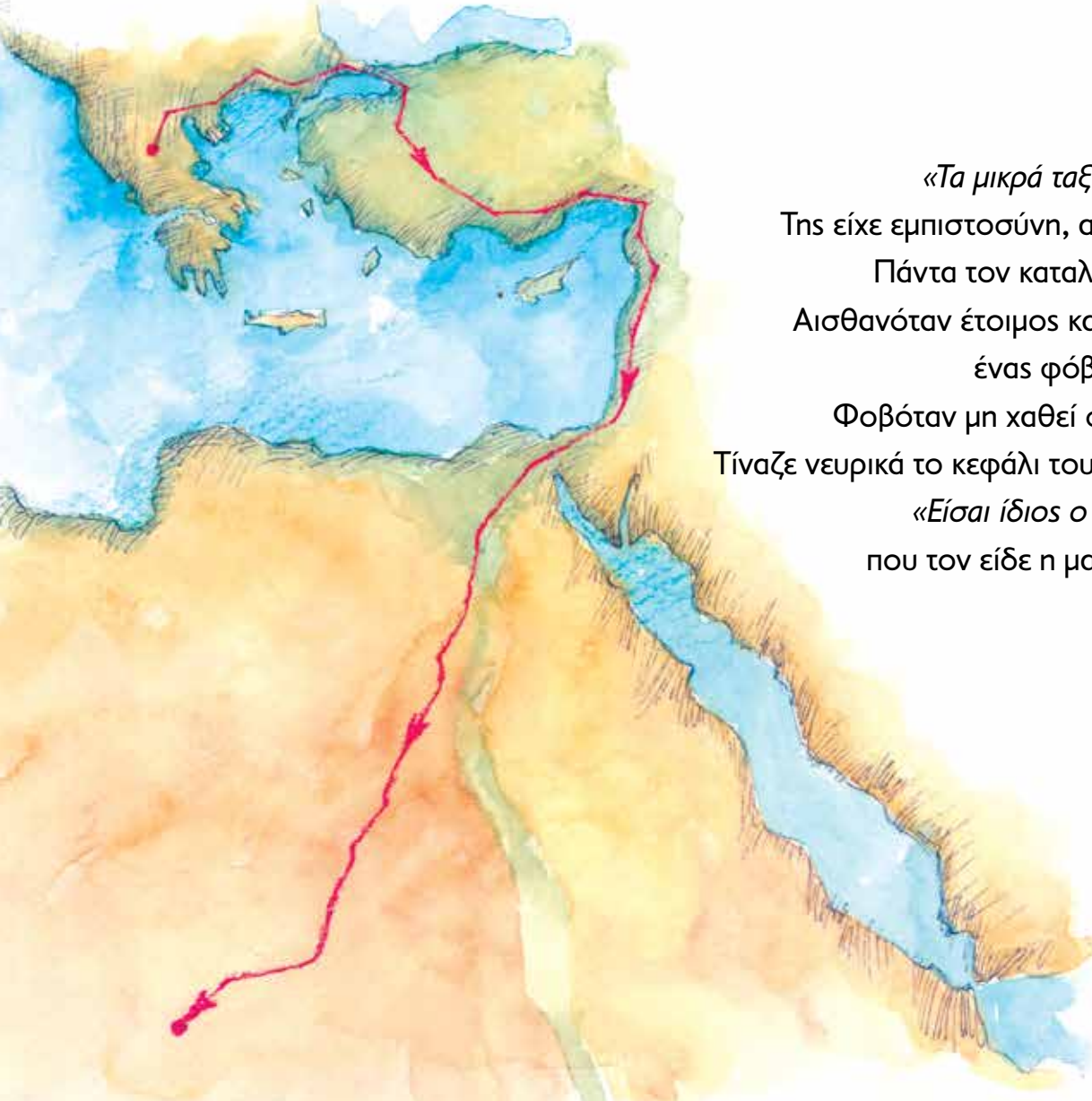

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ

Η ώρα του μεγάλου ταξιδιού έφτανε. Θα ταξίδευαν στην Αφρική. Το πρώτο του ταξίδι!

Ο καιρός άλλαζε και θα έπρεπε να πάνε σε πιο ζεστό κλίμα, για να περάσουν τον χειμώνα τους.

Όσο και αν του φαινόταν περίεργο, δεν θα ταξίδευε μαζί με τη μαμά του.

«Τα μικρά ταξιδεύουν μόνα τους» του εξήγησε.

Της είχε εμπιστοσύνη, αυτή τον μεγάλωσε, του στάθηκε.

Πάντα τον καταλάβαινε και του μιλούσε για όλα...

Αισθανόταν έτοιμος και δυνατός, όμως κάποιες στιγμές

ένας φόβος τον διαπερνούσε αστραπιαία.

Φοβόταν μη καθεί σαν τον Λάζαρο, τον πατέρα του.

Τίναζε νευρικά το κεφάλι του για να φύγουν οι κακές σκέψεις.

«Είσαι ίδιος ο μπαμπάς σου!» του είπε μια μέρα

που τον είδε η μαμά του να κουνάει το κεφάλι του

και κατάλαβε ότι κάτι φοβόταν.

*«Έτσι κι αυτός... πάντα κουνούσε το κεφάλι του
για να διώξει τους φόβους του... ακόμα κι εκείνη την ημέρα...
λες και το ήξερε...»*

Τα ευχάριστα νέα ήταν ότι θα ταξίδευε μαζί τους μια νεαρή Ασπροπάρης.

«Θα κάνετε καλή παρέα μαζί» του είπε η μαμά του για να μετριάσει την αγωνία του.

«Αχ, να ήταν εδώ ο μπαμπάς μου να μας πάει από σίγουρο δρόμο... Αυτός ήξερε και ξεπερνούσε όλα τα εμπόδια»

«Μαμά, θα πάμε από εκεί που ταξιδεύετε εσείς... από τη στεριά... όχι από τη θάλασσα... φοβάμαι!»

Το ταξίδι ήταν δύσκολο. Πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα δεν είναι κι εύκολο πράγμα.
Τα φτερά κι ολόκληρο το σώμα, πονούσαν από το συνεχές πέταγμα.
Σκεφτόταν συνεχώς ότι σ' αυτά τα μέρη πέταξε κάποτε ο μπαμπάς του.
Κάπου εκεί γύρω ξεκουράστηκε, έφαγε, ήπια νερό από λίμνες και ποτάμια...
Ένωθε έτσι ότι «πλησίαζε» τον πατέρα του κι έπαιρνε δύναμη να συνεχίσει.
Έκαναν πολλές στάσεις, δεν πλησίασαν ανεμογεννήτριες, απέφυγαν μέρη
που ήξεραν ότι υπήρχαν λαθροκυνηγοί.

Το μεγαλύτερο εμπόδιο ήταν η έρημος Σαχάρα.
Δοκιμάστηκε η αντοχή όλων. Δεν το έβαλαν κάτω όμως.
Μόλις ξεπέρασαν κι αυτό το εμπόδιο ένας αναστεναγμός ανακούφισης βγήκε από μέσα του.
Τόσες μέρες που πετούσε, ένωθε δίπλα του τη μαμά του,
σαν να άκουγε τη φωνή της, να μάθαινε από αυτήν.
«Τα καταφέραμε μαμά...» είπε ψιθυριστά
όταν πια είχαν φτάσει ασφαλείς στον προορισμό τους.

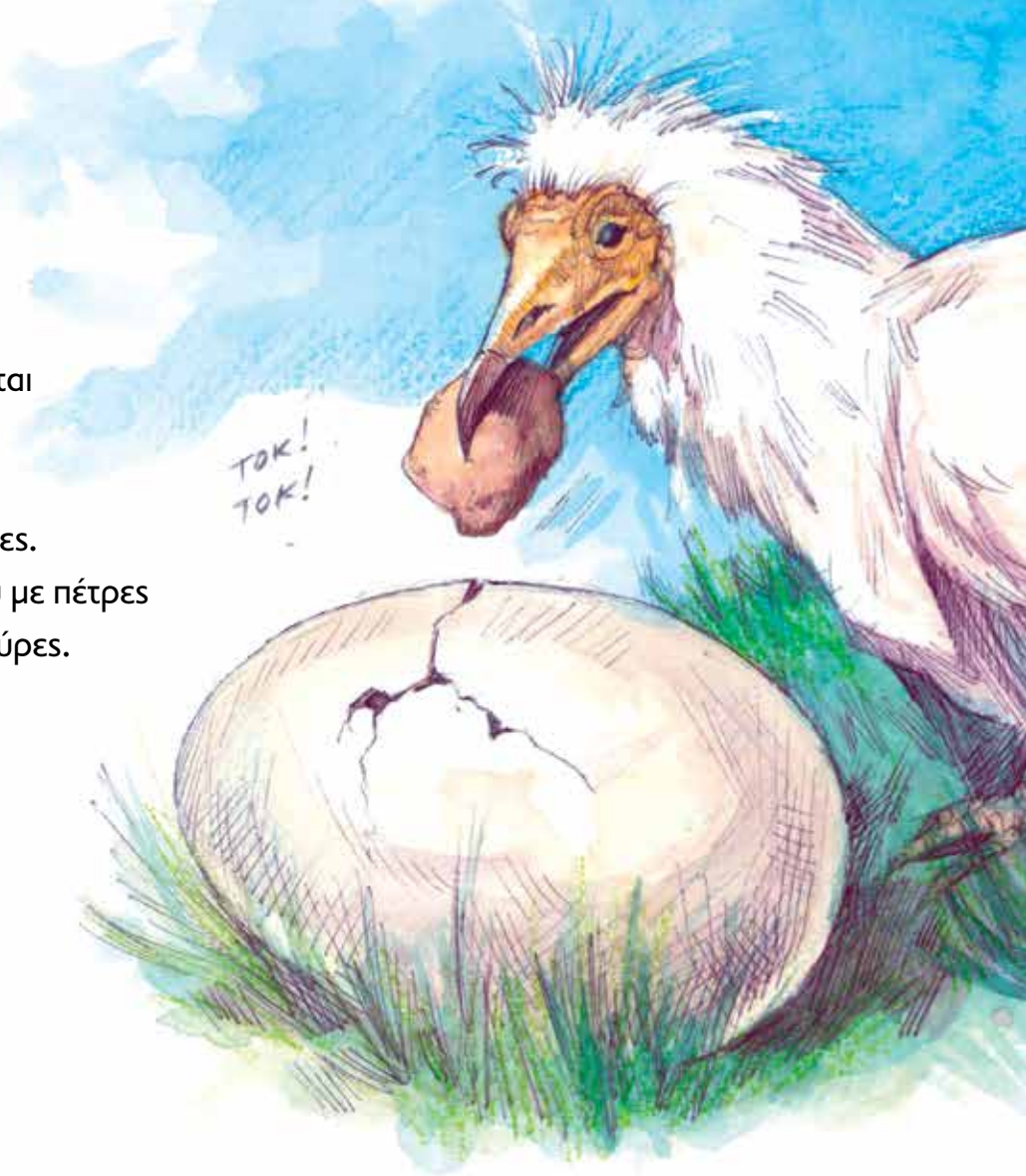

Η ΕΝΗΛΙΚΙΩΣΗ

Στην Αφρική αποφάσισε να μείνει τέσσερα χρόνια,
μέχρι να ενηλικιωθεί.
Σιγά-σιγά άρχισαν να φεύγουν τα μαύρα πούπουλα
και να δίνουν τη θέση τους σε λευκά.
«Γάει το πένθος, τώρα μόνο χαρά...!» σκέφτηκε.

Ο «μαρούλης» μας άρχισε να μεταμορφώνεται
σ' έναν λευκό γύπα.
Όλα αυτά τα χρόνια άκουγε, μάθαινε,
συζητούσε με άλλους Ασπροπάρηδες και γύπες.
Έμαθε να σπάει τα αυγά της στρουθοκαμήλου με πέτρες
και να ξετρυπώνει ακόμα και τις πιο μικρές σαύρες.

Αυτά τα έδειχνε και στους φίλους του.
Τους μιλούσε επίσης και για τον μεγαλύτερο εχθρό τους,
το «επικίνδυνο φαγητό».
Όταν αναφερόταν στον πατέρα του, συγκινούνταν τόσο πολύ
που ένα ρίγος τον διαπερνούσε σαν ηλεκτρικό ρεύμα.

Ο δρόμος προς την ενηλικίωση
έγινε ακόμα πιο ενδιαφέρων με τη γνωριμία
μιας αντάξιας συντρόφου.
Κανείς δεν το περίμενε,
καθώς οι Ασπροπάρηδες συνήθως
διαλέγουν τους συντρόφους τους
στα μέρη που γεννήθηκαν.
Βέβαια, οι δυο τους, εκεί είχαν πρωτογνωριστεί.

Σκεφτόταν συχνά τη μαμά του.
«Θα με καμάρωνε, που μεγάλωσα κι έγινα ένας όμορφος γύπας.
Πόσο ευτυχισμένη θα την έκανα αν με έβλεπε τώρα
να παίζω στον αέρα με την αγαπημένη μου
και να μιλάω με ενθουσιασμό για το μέλλον μας...
Θα θυμόταν τα όνειρα που έκανε και η ίδια με τον πατέρα μου
πριν κάνουν το πρώτο τους ταξίδι στην Ελλάδα...»
Η άνοιξη πλησίαζε κι ο Ασπροπάρης μας
(όχι πια «μαυρούλης»),
ανυπομονούσε να έρθει η στιγμή για την επιστροφή
στη φωλιά της οικογένειάς του.
Εκεί θα πήγαινε. Δεν ήθελε να φτιάξει καινούργια.
Εκεί θα έστηνε και τη δική του οικογένεια.
Η αγαπημένη του δεν είχε αντίρρηση.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

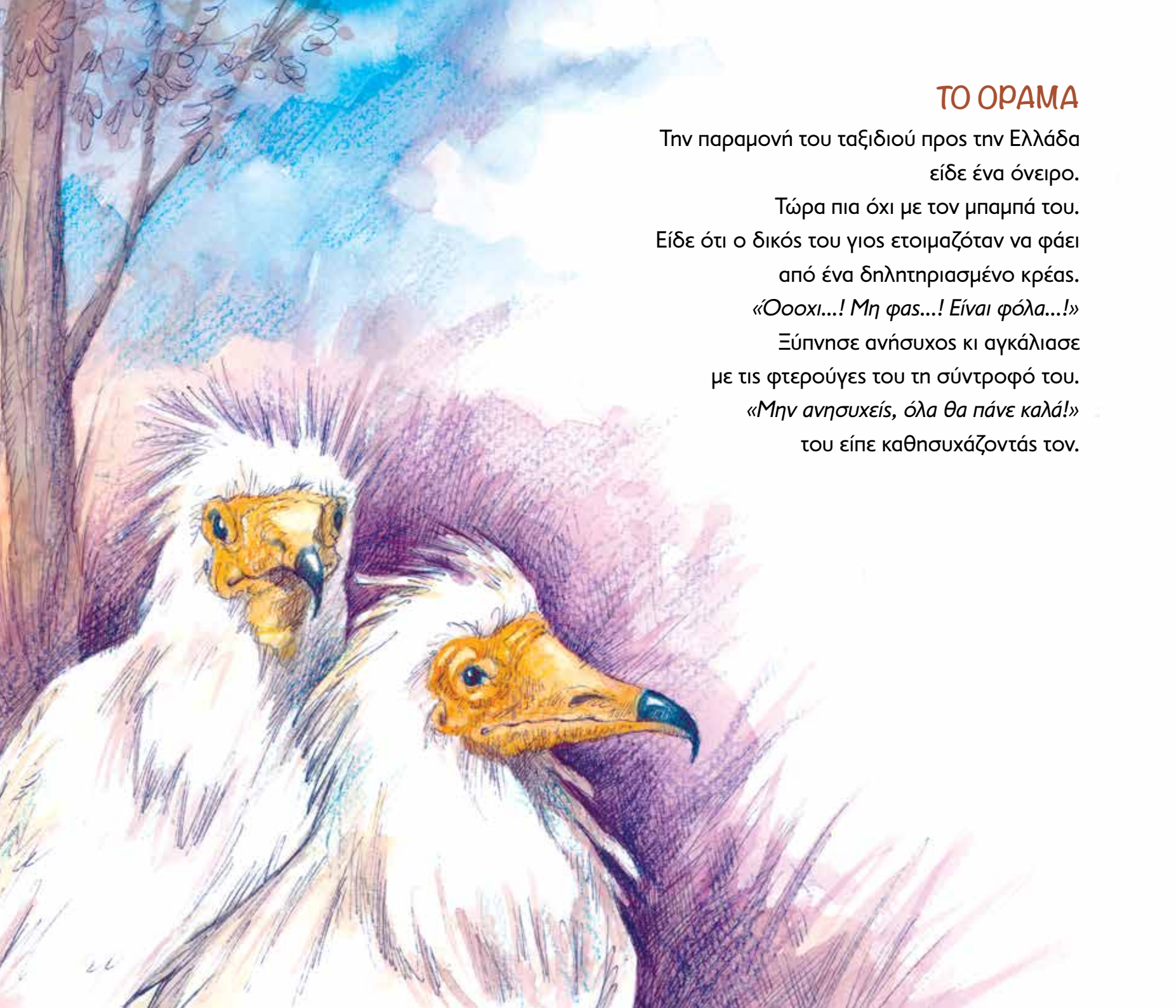
Την παραμονή του ταξιδιού προς την Ελλάδα
είδε ένα όνειρο.

Τώρα πια όχι με τον μπαμπά του.
Είδε ότι ο δικός του γιος ετοιμαζόταν να φάει
από ένα δηλητηριασμένο κρέας.

«Οοοχι...! Μη φας...! Είναι φόλα...!»

Ξύπνησε ανήσυχος κι αγκάλιασε
με τις φτερούγες του τη σύντροφό του.

«Μην ανησυχείς, όλα θα πάνε καλά!»
του είπε καθησυχάζοντάς τον.

Την άλλη μέρα ξεκίνησαν πρωί-πρωί το μεγάλο ταξίδι.

Συνεχώς σκεφτόταν το όνειρο που είδε το προηγούμενο βράδυ.

Ο κίνδυνος ήταν εκεί! Πού θα έκανε την οικογένειά του;

Κουνούσε συνεχώς το κεφάλι του, αλλά οι σκέψεις δεν έφευγαν.

Το πήρε απόφαση.

Θα πολεμούσε με νύχια και με ράμφος (όχι δόντια!) τον μεγάλο εχθρό!

«ΝΑ ΜΗ ΧΑΘΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ, ΟΥΤΕ ΑΛΛΟΣ ΑΣΠΡΟΠΑΡΗΣ ΑΠΟ ΦΟΛΑ»

Αυτό ήταν το σύνθημα! Δύσκολη αποστολή!

Σκεφτόταν ότι μέχρι να ευαισθητοποιηθούν οι άνθρωποι

και να σταματήσουν να χρησιμοποιούν δηλητήρια,

καλό θα ήταν οι Ασπροπάρηδες αλλά και όλοι οι γύπες να γίνουν πιο προσεκτικοί.

Τα εκπαιδευμένα σκυλιά και οι άνθρωποι που είχαν αφιερώσει τη ζωή τους σε αυτούς, είναι πολύ λίγοι για να αλλάξει η κατάσταση.

Έπρεπε, λοιπόν, να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους

ή καλύτερα στις φτερούγες τους και να γίνουν όλοι καλοί «παρατηρητές».

Δεν θα έβρισκαν μόνο το φαγητό τους πετώντας από ψηλά.

Θα το παρακολουθούσαν για αρκετή ώρα.

Το μυαλό του πετούσε σπίθες, ήξερε άλλωστε ότι οι Ασπροπάρηδες ήταν πανέξυπνοι.

Τον είχε συναρπάσει η ιδέα ότι μπορούσαν με αυτοσυγκράτηση και υπομονή να διερευνήσουν την «εξέλιξη» ενός πιθανού γεύματος από ψηλά.

Δεν θα πλησίαζαν λοιπόν, κανέναν μεζέ, αν δεν έβλεπαν πρώτα οι ίδιοι το τέλος του.

Έτσι, θα ήταν σίγουροι πως δεν θα είχε παρέμβει ανθρώπινο χέρι με φόλα.

Και μόνο τότε «Βούρ!» για φαΐ.

Αν κάτι δεν πήγαινε καλά... **STOP!** και ενημέρωση όλων.

Αυτό που του έδινε φτερά ήταν ότι σ' αυτή την προσπάθεια υπήρχαν πολλοί σύμμαχοι.

Η ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗ με τους ανθρώπους της και τα σκυλιά της,

αλλά και τα υγιεινά εστιατόρια των γυιών.

Σύμμαχοι ήταν και οι πιο πολλοί κτηνοτρόφοι.

Το όνομα «Τυροκόμος» δεν τους το είχαν δώσει τυχαία.

Μα και οι περισσότεροι άνθρωποι τους αγαπούσαν και τους περίμεναν.

Τι «άνοιξη» θα ήταν χωρίς τα «Κουκάλογα»;

Ποιος θα έφερνε στην πλάτη του τον κούκο;

«Μα και οι μαθητές πολλών σχολείων που μαθαίνουν για μας, είναι μαζί μας» σκέφτηκε.

«Είμαστε πολλοί, θα νικήσουμε!».

Το ταξίδι πλησίαζε στο τέλος του.
Διέκρινε από μακριά όρθιους βράχους, ψηλούς, επιβλητικούς, αγέρωχους.
«Φτάσαμε» είπε κουρασμένος αλλά και χαρούμενος.
«Φτάσαμε στα Μετέωρα. Πάμε στη φωλιά μας!
Τα καταφέραμε πατέρα...» είπε ψιθυριστά.
Είδε τον βράχο της οικογένειας. Εκεί ήταν η φωλιά τους.
Μετρούσε τα φτεροκοπήματα ένα-ένα μέχρι να φτάσει.
«Να τη!» Είναι όλα ίδια, όπως τα άφησε πέντε χρόνια πριν.

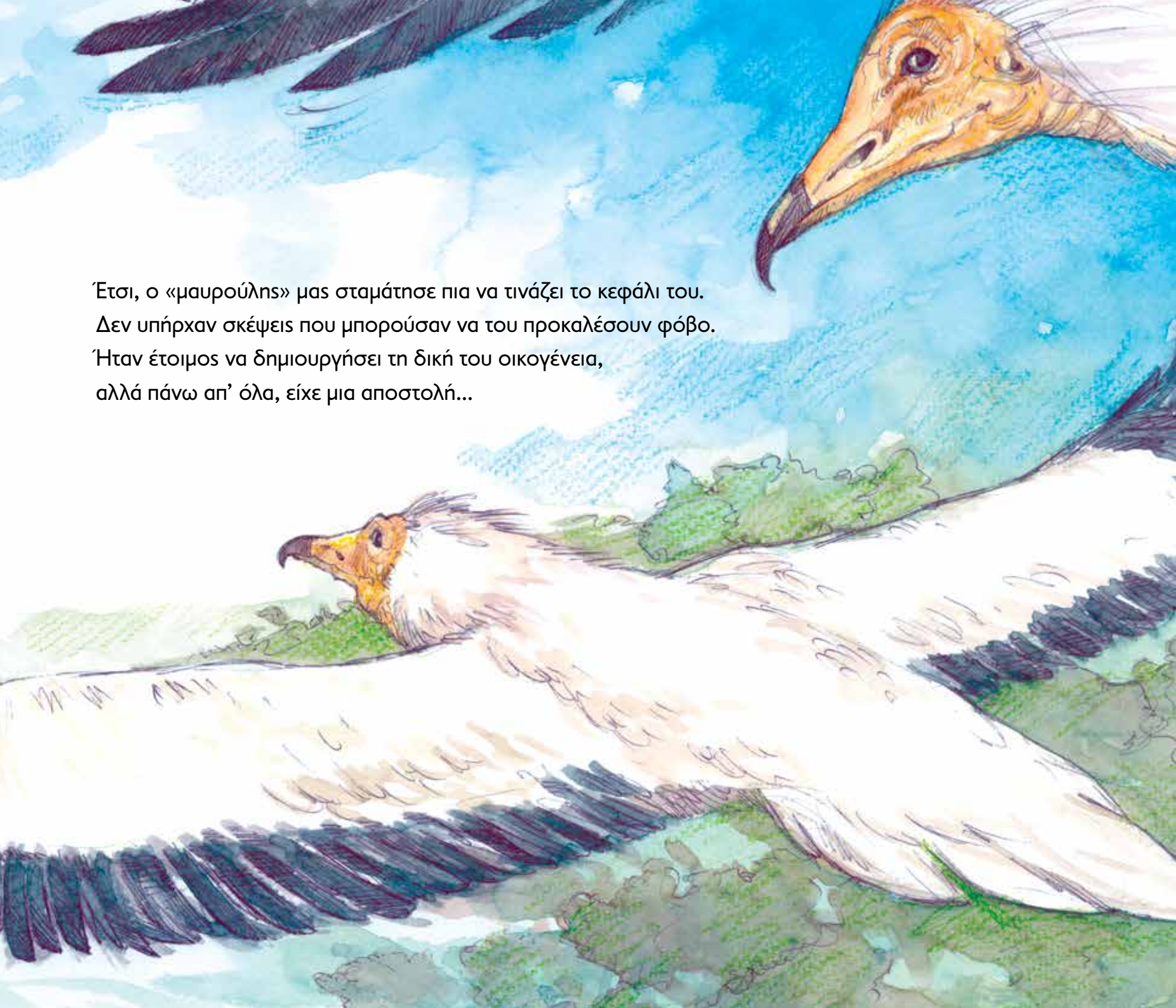

Ο καιρός γλυκός, η άνοιξη χαμογελούσε.
Μια δυνατή πouxία απλωνόταν γύρω.
Καμιά ανθρώπινη παρουσία δεν ήταν αντιληπτή.
«Το τέλειo μέρος!» είπε η σύντροφός του, ενθουσιασμένη.
«Να το σπíti μας καλή μου!»
«Είναi πολύ ωραία εδώ “μαυρούλη” μου!»
του απάντησε συγκινημένη.
«Αμάν αυτό το παρασουόκλι της μάνας μου»
είπε χαμογελώντας...
«Δεν φοβάμαι πια! Εδώ θα γεννήσουμε τον μικρό μας Λάζαρο»
είπε γεμάτος σιγουριά και αυτοπεποίθηση.

Έτσι, ο «μαυρούλης» μας σταμάτησε πια να τινάζει το κεφάλι του.
Δεν υπήρχαν σκέψεις που μπορούσαν να του προκαλέσουν φόβο.
Ήταν έτοιμος να δημιουργήσει τη δική του οικογένεια,
αλλά πάνω απ' όλα, είχε μια αποστολή...

Τις επόμενες μέρες άρχισε να αναζητά φίλους και γνωστούς.

Αγωνιούσε να τους δει.

Δεν είχαν φτάσει ακόμα όλοι από το ταξίδι τους.

Θα τα κατάφερναν άραγε;

Όταν πια έφτασαν και οι τελευταίοι, αισθάνθηκε τεράστια ανακούφιση.

Πετούσαν όλοι ψηλά, χαρούμενοι κι αισιόδοξοι.

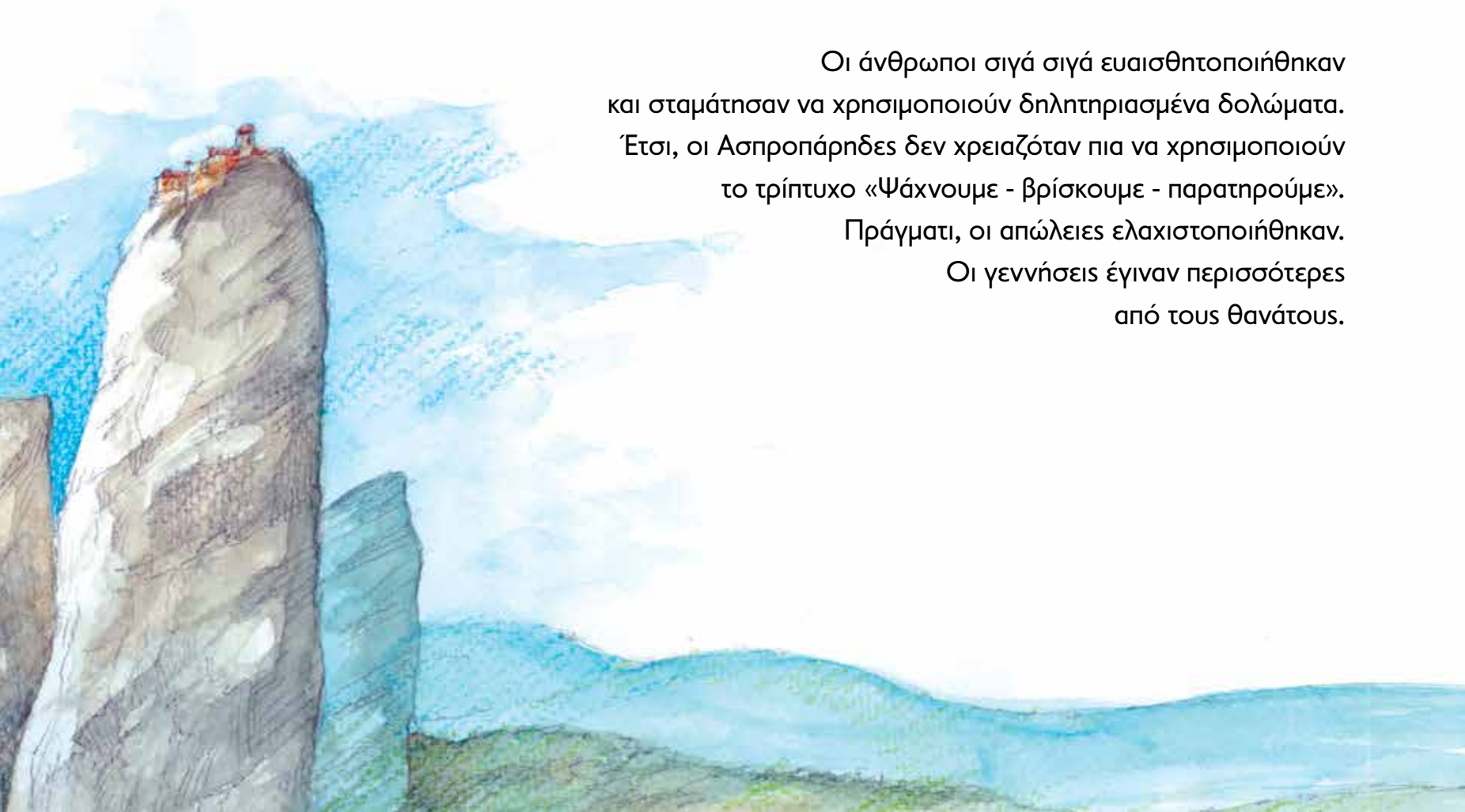
Του χρόνου θα ήταν περισσότεροι
και του παραχρόνου ακόμα πιο πολλοί.

Οι άνθρωποι σιγά σιγά ευαισθητοποιήθηκαν
και σταμάτησαν να χρησιμοποιούν δηλητηριασμένα δολώματα.

Έτσι, οι Ασπροάρηδες δεν χρειαζόταν πια να χρησιμοποιούν
το τρίπτυχο «Ψάχνουμε - βρίσκουμε - παρατηρούμε».

Πράγματι, οι απώλειες ελαχιστοποιήθηκαν.

Οι γεννήσεις έγιναν περισσότερες
από τους θανάτους.

Η ζωή συνεχίστηκε κι έφερε πολλές χαρές.
Οι φωλιές γέμισαν με αβγά
και αργότερα με φωνούλες
από χαρούμενους μικρούς γύπες.

Στη δική μας φωλιά φαίνεται
ότι ετοιμάζεται να γεννηθεί
ο μικρός «Λάζαρος», ο νεότερος.
Η οικογένεια είναι ευτυχισμένη.
Όλοι ξέρουν ότι αυτός ο μικρός
θα πάρει το όνομα του παππού του,
που ήταν η αιτία για να αλλάξει η ζωή όλων.

Έρθε στον κόσμο ο εγγονός «Λάζαρος»
κι ο πατέρας του μια μέρα,
γεμάτος υπερηφάνια για τη ζωή τους,
αποφάσισε να του μιλήσει για την ιστορία της οικογένειάς τους.

Τότε, έκπληκτος άκουσε τον γιο του να του λέει,
λες και ήξερε τα πάντα πριν καν τα ακούσει:
**Ο ΛΑΖΑΡΟΣ ΜΠΑΜΠΑ ΠΟΤΕ ΔΕ ΧΑΘΗΚΕ.
ΖΟΥΣΕ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΑΣ.
ΤΩΡΑ ΠΙΑ, ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ ΕΔΩ, ΜΑΖΙ ΣΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ!**

Το ημερολόγιο του Λάζαρου

10/4/12: Εμφάνιση στα Μετέωρα

18/4/12: Δηλητηρίαση, περίθαλψη από την ANIMA, του δίνεται από την ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗ το όνομα «Λάζαρος»

19/4/12: Απελευθέρωση με δορυφορικό πομπό για παρακολούθηση

Αρχές Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους: Μεταναστεύει και φτάνει στο νότιο Τσαντ

Μέσα σε 14 ημέρες διανύει μια απόσταση περίπου 5.000 χιλιομέτρων

Μέσα Μαρτίου του 2013 ξεκινάει το ταξίδι επιστροφής προς τη χώρα αναπαραγωγής (Ελλάδα)

30/3/13: Εισέρχεται στην Ελλάδα

2/4/13: Βρίσκεται νεκρός

Η Ελληνική ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗ Εταιρεία

Η Ελληνική ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗ Εταιρεία είναι περιβαλλοντική, μη κερδοσκοπική οργάνωση με σκοπό τη μελέτη και προστασία των άγριων πουλιών και των βιοτόπων τους στην Ελλάδα. Από το 1982 εργάζεται με σκοπό να διασφαλίσει ένα βιώσιμο περιβάλλον τόσο για τα πουλιά, όσο και για τον άνθρωπο.

Το έργο της περιλαμβάνει ευρύ φάσμα δράσεων: από την προστασία και τη μελέτη, ως την ενημέρωση, την εκπαίδευση, αλλά και τις παρεμβάσεις για κρίσιμα θέματα του φυσικού περιβάλλοντος.

Είναι εταίρος της BirdLife International, της μεγαλύτερης παγκόσμιας ομοσπονδίας για την προστασία των πουλιών και των βιοτόπων τους. Άλλωστε, τα προβλήματα των πουλιών δεν γνωρίζουν σύνορα...

Υποστηρικτές της ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗΣ μπορούν να γίνουν όλοι όσοι ενδιαφέρονται για τα πουλιά και τους βιοτόπους τους, χωρίς να είναι απαραίτητη η ειδική γνώση στα θέματα αυτά.

www.ornithologiki.gr

Δραστηριοποίηση της ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗΣ στην Περιβαλλοντική Εκπαίδευση

Η Ελληνική ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗ Εταιρεία έκανε τα πρώτα της βήματα στον χώρο της Περιβαλλοντικής Ευαισθητοποίησης και Εκπαίδευσης μόλις τέσσερα χρόνια μετά την ίδρυσή της, το 1982, με την υποστήριξη της τότε Διεύθυνσης Περιβάλλοντος της Ε.Ο.Κ. Έπειτα από πολλές δράσεις για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος και την ενημέρωση δεκάδων χιλιάδων παιδιών, συνεχίζουμε την προσπάθειά μας με αμείωτη όρεξη, θέτοντας υψηλότερους στόχους και ελπίζοντας ότι συμβάλλουμε έστω και λίγο στη διαμόρφωση ενός καλύτερου κόσμου.

Δραστηριότητες Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης

Σκοπός των δραστηριοτήτων Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης της ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗΣ είναι να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες για την ενασχόληση και ευαισθητοποίηση των παιδιών με την προστασία των άγριων πουλιών αλλά και γενικότερα με θέματα προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος. Οι δραστηριότητες Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης έχουν δημιουργηθεί έτσι ώστε να προάγουν συνειδητοποίηση, γνώσεις, στάσεις, δεξιότητες, ικανότητες και συμμετοχή.

www.ornithologiki.gr/pe

Το Υλικό Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης
«Αποστολή διάσωσης του Ασπροπάρη: μαζί στο χθες, το σήμερα και το αύριο»
είναι διαθέσιμο στο www.ornithologiki.gr/pe/asproparis

**Μάθετε περισσότερα
για τον Ασπροάρη και τις διασυνοριακές δράσεις
που υλοποιούνται για την προστασία του**

www.lifeneophron.eu

Ο Τηλέμαχος ατένιζε τον ορίζοντα
περιμένοντας τον πατέρα του,
τον Οδυσσέα, να έρθει...

Ο νεαρός Ασπροπάρης πετούσε
προσμένοντας να σταματήσει
η εξόντωση των γυιών
με τα δηλητηριασμένα δολώματα.
Αυτά που του στέρησαν
τον πατέρα του, τον Λάζαρο...

Μια μικρή ματιά στη μεγάλη ιστορία
του Ασπροπάρη μας και
στην προσπάθεια που γίνεται
για να μην σταματήσει η παρουσία
και η διαδρομή του.

LIFE16 NAT / BG / 000874

www.lifeneophon.eu

ISBN: 978-960-6861-63-5

